

Genís Suriol Gálvez, voluntari

“Vam tenir com una sensació de classes, com si els refugiats no poguessin aportar res ni col·laborar en les tasques diàries, només seguir la normativa establerta”

Assun Domènech

En Genís és un jove martinenc. Fa anys que és membre de l'Agrupament Escolta Guia Pere II i Sta. Maria de Foix de Vilafranca del Penedès i l'any passat, a l'estiu, va estar fent de voluntari per atendre i ajudar els refugiats que arribaven per mar a les costes gregues.

EL MARTINET (E.M.): Quant de temps fa que estàs a l'Agrupament Escolta de Vilafranca? Com funciona?

GENÍS SURIOL (G.S.): Estic als Escoltes des dels 14 anys. Fem moltes activitats, caminades, guiatges, participació en projectes, col·laboració en festes locals. Els escoltes ens regim per un ordre d'edats, que estan repartits en diferents etapes i són: Castors i Llúdrigues; Llops i Daines; Ràngers i Noies Guies; Pioners i Caravel·les i Truc. S'hi treballen diversos valors des de petits i quan et vas fent més grans vas descobrint temes i sorgeixen inquietuds que t'impulsen a fer descobertes, participar en diversos projectes i/o serveis.

E.M.: És així com sorgeix la idea d'anar de voluntaris a Grècia?

G.S.: Sí. Vam assistir a una xerrada on parlaven dels refugiats.

E.M.: On vau estar exactament?

G.S.: Vam estar a Filippiada (sud-oest de Grècia), un poblet

petit de la mida de Sant Martí Sarroca on vam estar cinc dies, i després a Thessaloniki.

E.M.: I com va ser el procés previ per organitzar l'estada de voluntariat?

G.S.: Nosaltres, un grup de 13 persones, vam fer la gestió amb una organització que s'anomena Olvidados que estava en un camp militar a Filippiada, on podíem col·laborar en diversos aspectes. A l'estiu sempre hi ha un increment de voluntaris. Si hi vols anar per lliure, necessites documents d'accés, els quals et facilita el Ministeri d'Interior grec, però és més fàcil si t'ho tramita una entitat o organització que ja estigui establerta al destí. Nosaltres vam contactar amb diverses entitats, però la que ens va respondre va ser Olvidados. Nosaltres volíem anar al Projecte Eko, que no és un camp militar sinó un espai de treball per construir la comunitat amb els refugiats (tenen espai per a dones, cuina, escoles, etcètera) però un mes abans de marxar nosaltres cap a Grècia, els militars van desmuntar el campament Eko.

E.M.: I un cop allà, què us trobeu?

G.S.: Nosaltres volíem anar allà a ajudar amb el que es pogués, el dossier (de preparació) era per anar a Eko Project, però en no haver-hi campament ja no servia el dossier. Al camp militar de Filippiada vam estar jugant amb els nens i vam ajudar a la gestió de magatzem (classificació roba,

menjar, medicaments...).

E.M.: Com és un dia en un camp militar?

“Hi ha moltes mans, però poques eines”

“Em va emocionar jugar amb els nens. És molt tòpic, però t'omple tant...!”

Oriol, 33
08720 Vilafranca del Penedès
info@e-impacte.cat
www.e-impacte.cat

TAXI
TAXI TORRELLES DE FOIX
601 454 169
627 222 223
SERVEI PERMANENT DE TAXI
taxitorrellesdefoix@gmail.com

“Jo recomanaria a tothom poder fer de voluntari”

G.S.: Allà hi havia 450 persones. La veritat és que tot és molt burocràtic i molt marcat amb els horaris, molt preestablert. Era com una sensació de classes molt preestablerta, com si els refugiats no poguessin aportar res ni col·laborar en les tasques diàries, només seguir la normativa establerta. En relació amb l'alimentació, els refugiats estaven cansats de menjar sempre el mateix.

E.M.: I això?

G.S.: El moment dels àpats era complicat per a nosaltres. Nosaltres adquiríem el menjar a botigues o supermercats. Si menjàvem davant dels refugiats, el que nosaltres menjàvem feia que sembléssim diferents o superiors, i si menjàvem el mateix que els refugiats podria semblar que nosaltres els preniem el seu menjar.

E.M.: Per què en aquell primer lloc només us hi va quedar cinc dies?

G.S.: Ens costava molt, trobar lloc per dormir a Filippiada. Els costos de transport, allotjament i manutenció anaven a càrrec nostre, diners que vam aconseguir fent diversos tallers durant l'any amb el Cau, i no ens podíem permetre anar a l'hotel del poble. Un dia ens van deixar una escola per dormir.

E.M.: Després van anar a Thessaloniki...

G.S.: És una ciutat important, com Atenes o Barcelona. Allà hi havia bastants camps, però no teníem permisos ni cap entitat que ens acollís. Buscant i buscant vam trobar un “cau marítim” on ens vam poder quedar. Durant els segons 5 dies vam estar a diversos camps, alguns al port i altres a zones industrials, i després una ONG ens va oferir col·laborar en la tasca de pintar uns barracons plens de guixades per reutilitzar. En aquest lloc hi havia unes 1.200 persones. Just en finalitzar la tasca de pintar, el Projecte Eko es tornava a posar en marxa allà mateix on estàvem, i els cinc últims dies vam estar col·laborant amb ells. Vaig estar construint cartelleres amb les informacions d'ús d'aquest espai. Eko és un projecte finançat amb aportacions econòmiques. El material de què disposen són reutilitzats d'altres usos.

E.M.: En alguns d'aquests projectes hi ha escoles, però com és una escola en un lloc on hi ha persones provinents de tants indrets?

G.S.: Jo no hi vaig estar gaire, a l'escola, però un dels dies que hi vaig anar feien fitxes tipus cal·ligrafia. Els nens i nenes feien cua per fer la seva fitxa i després marxaven. Hi havia cartellera en diversos idiomes per tal que tothom ho entengués.

E.M.: Com és la convivència als camps?

G.S.: En un camp hi ha persones de diverses procedències i es porten millor les persones d'un mateix país d'origen. En algunes ocasions hi ha baralles i algunes famílies senceres (avis, pares, infants) decideixen sortir del camp i esperar a la porta fins que l'ambient estigui més calmat. En alguns camps, a dins mateix, hi ha diferents escoles pels refugiats de cada país. En algunes cultures hi ha diferència entre homes i dones. En alguns dels camps els refugiats tenen autogestió, petits cultius o petits negocis on no es guanyen molts diners però fa que aquestes persones se sentin actives.

E.M.: La teva estada de voluntariat de 15 dies es va fer curta?

G.S.: Sí, molt curta. Va ser com un viatge en dues parts: a la primera, teníem feina però no teníem allotjament i a la segona, teníem allotjament però no teníem feina. A mi m'agradaria tornar-hi per continuar ajudant i aportant el que pugui. Alguns dels voluntaris que vam conèixer portaven allà des del principi i continuaran treballant fins que aquesta onada d'arribada de refugiats hagi acabat. Molts cops hi ha molts voluntaris però poc material per poder treballar. Potser estàs construint un espai, hi som 13 persones però només hi ha 2 martells. Hi ha moltes mans, però poques eines. En comptes d'ajudar, fas nosa.

E.M.: Ara ja fa uns mesos que vas tornar. La situació envers els refugiats no millora tot i que no sigui tan mediàtica. Vosaltres heu estat en contacte amb les organitzacions on van col·laborar?

G.S.: Com a grup no hem mantingut contacte amb les organitzacions. Jo, a títol personal, sí que he mantingut contacte amb un dels nois refugiats que vaig conèixer. L'última vegada que vaig parlar amb ell anava cap a Alemanya, que és el destí on volen anar la majoria per poder arribar a països del nord d'Europa com Suècia.

E.M.: Què et va fer emocionar quan eres a Grècia?

G.S.: Em va emocionar jugar amb els nens. És molt tòpic, però t'omple tant...! I l'últim dia, quan marxàvem, vam anar a acomiadar-nos i ens van convidar a entrar a les seves haimes, ens van portar menjar i te.

E.M.: Al Cau heu continuat treballant sobre aquest eix dels refugiats?

G.S.: Ens han demanat fer xerrades a Vilafranca per poder explicar la nostra experiència, ja que aquí no hi ha tantes persones que hi hagin anat. El cost econòmic no és més elevat que altres despeses que es fan de vacances, però en canvi pots ajudar molt.

E.M.: Què diries als lectors d'El Martinet?

G.S.: Jo recomanaria a tothom poder fer de voluntari. És a l'abast de tots, cadascú pot aportar els seus coneixements i dedicar part del temps als altres.

<https://webdelcau.wordpress.com/>
<http://www.olvidados.org/>
<https://www.facebook.com/Ekcommunity/>

“En un camp hi ha persones de diverses procedències i es porten millor les persones d'un mateix país d'origen”